

РЕЙ БРЕДЪРИ МНОГО СЛЕД ПОЛУНОЩ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Полицейската линейка стигна до високия бряг в неподходящ час. Всъщност за линейка, където и да иде, няма добър час; този обаче бе особено неподходящ, тъй като бе много след полунощ и никой не си представяше, че денят може да настъпи отново — това казваше морето, нахвърлящо се върху тъмния бряг долу, потвърждаваше го студеният солен вятър от Тихия океан, а увилата небето и скрила звездите мъгла нанасяше своя окончателен, недоловим, но въпреки това парализиращ удар. Стихиите казваха, че са тук завинаги, човекът едва се забелязваше и скоро щеше да изчезне. При тези обстоятелства на хората, събрали се над пропастта с всички свои машини, фарове и фенери, бе трудно да усетят реалността на момента, тъй като бяха уловени между залеза, за който бяха забравили всички, и изгрева, който никой не можеше да си представи.

Малката тежест, която висеше от дървото и се въртеше на студения солен вятър, в никакъв случай не намаляваше това чувство.

Въпросната малка тежест бе момиче на не повече от деветнадесет, със светлозелена полупрозрачна рокля, палто и обувки, изгубени някъде в студената нощ. Беше дошла на скалите с въже, бе намерила дърво с клон, надвесващ се над пропастта, бе завързала въжето за него, бе направила примка и се бе оставила на вятъра, който сега люлееше тялото ѝ. Въжето сухо скърцаше. Полицията и линейката свалиха момичето от празното пространство и го положиха на земята.

Около полунощ бяха получили телефонно обаждане за това какво им предстои да открият на скалистия бряг. Който и да бе обадилият се, бе затворил бързо и не позвъни отново; и ето че минаха няколко часа, бе направено всичко, което можеше да се направи, полицията завърши работата си и си замина. Остана само линейката и екипът ѝ, който трябваше да качи безмълвния си товар и да го откара в моргата.

Тримата край покритото тяло бяха Карлсън, който се занимаваше с подобни неща вече трийсет години, Морено, работещ в Бърза помощ от десет, и Латинг, който бе постъпил само преди няколко седмици. Сега новакът стоеше на края на пропастта с въжето в ръце и гледаше като хипнотизиран опустелия клон. Карлсън се приближи зад гърба му. Латинг чу стъпките му.

— Ама че място, ама че ужасно място за умирање — каза той.

— Всяко място е ужасно, ако си решил да свършиш на него — отвърна Карлсън. — Хайде, хлапе.

Латинг не помръдна. Протегна ръка да докосне дървото. Карлсън изсумтя и поклати глава.

— Давай. Опитай се да запомниш всичко.

— Има ли причина да не успея? — Латинг рязко се обърна и погледна безучастното сиво лице на по-възрастния мъж. — Нещо против ли имаш?

— Нищо против. И аз минах през същото. Но след време научаваш, че е най-добре да не забелязваш. Ядеш по-добре. Спиш по-добре. След време се научаваш да забравяш.

— Не искам да забравям — каза Латинг. — Господи, тя е умряла тук само преди няколко часа. Тя заслужава...

— *Заслужавала е*, хлапе. Минало време, не сегашно. Заслужавала е нещо по-добро, но не го е получила. Сега заслужава добро погребение. Само това можем да направим за нея. Късно е и е студено. Можеш да ни разкажеш всичко по пътя.

— Тук би могла да е дъщеря ти.

— Няма да ме хванеш по този начин, хлапе. Това не е моята дъщеря, това е важното. Не е и твоя, макар че по думите ти човек може да реши друго. Това е деветнайсетгодишно момиче без име, без чанта, без нищо. Жал ми е, че е мъртва. Ето, това помага ли?

— Би могло, ако го кажеш както трябва.

— Съжалявам. Хвани сега другия край на носилката.

Латинг вдигна своя край, но не тръгна, а остана да гледа фигурата под чаршафа.

— Ужасно е да си толкова млад и да решиш просто да сложиш край.

— Понякога и аз се уморявам — каза Карлсън от другия край на носилката.

— Разбира се, но ти... — Латинг млъкна.

— Давай, кажи го. Аз съм стар. Ако човек е на петдесет, на шейсет, хубаво, на кого му пука. А ако е на деветнайсет, всички плачат. Така че няма нужда да идваш на погребението ми, хлапе. И цветя не ми трябва.

— Не исках...

— Никой не иска, но всички го казват. За щастие, аз съм достатъчно дебелокож. Тръгвай.

Тръгнаха с носилката към линейката. Морено отвори вратата по-широко.

— Господи, ама че е лека — каза Латинг. — Съвсем като перце е.

— Това е дивият живот за вас, балами, за вас, хлапета. — Карлсън се качи в линейката и двамата натовариха носилката. — Надушвам уиски. Вие младоците си мислите, че можете да се наливате като колежански футболисти и да запазите теглото си. По дяволите, ако е така, тя не тежи и четирийсет и пет килограма.

Латинг остави въжето на пода на линейката.

— Чудя се откъде ли го е взела?

— Въжето не е като отровата — отвърна Морено. — Всеки може да си купи въже без рецепта. Това ми прилича на въже за скрипец. Може да е била на някой плажен купон, да се е ядосала на гаджето си, да е извадила въжето от колата му и да си е избрала местенце...

Хвърлиха последен поглед към дървото над пропастта, към празния клон и брулените от вятъра листа, след което Карлсън слезе, обиколи линейката и седна отпред при Морено, а Латинг се качи отзад и затвори вратата.

Потеглиха по тъмния склон към брега. Океанът с гръм полагаше, сякаш карта след карта, белите си вълни върху тъмния пясък. Известно време пътуваха мълчаливо и гледаха как отпред като призраци се мятат светлините на фаровете. Накрая Латинг заговори.

— Смятам да си потърся друга работа.

Морено се разсмя.

— Е, хлапе, май не се задържа дълго. Обзалагах се, че няма да издържиш. Но ще ти кажа нещо. Пак ще се върнеш. Няма друга работа като тая. Всички останали са отегчителни. Вярно, от време на време ти прилошава. И с мен се случва. Мисля си — ще напусна. Почти го правя. А после се стягам. И ето ме все още тук.

— Е, значи ти понася — отвърна Латинг. — Но на мен ми беше достатъчно. Вече не съм любопитен. Видях много през последните няколко седмици, но това беше последната капка. Прилошава ми от собственото ми прилошаване. Даже по-лошо — прилошава ми, защото не ви пука.

— На кого не му пука?

— И на двама ви!

Морено изсумтя.

— Ще запалиш ли по една, Карли? — Карлсън запали две цигари и подаде едната на Морено, който дръпна и примигна, продължаваше да кара покрай шумното море. — Това, че не крещим, не викаме и не размахваме юмруци...

— Не искам да размахвам юмруци — прекъсна го Латинг, наведен край покритата фигура отзад. — Просто искам човешка дума, искам да погледнете по друг начин, а не като в месарница. Ако някой ден стана като вас, равнодушен, безразличен, дебелокож и корав...

— Не сме корави — замислено промълви Карлсън, — а сме се аклиматизирали.

— Аклиматизирали, да бе. А кога ще станете *безчувствени*?

— Хлапе, не ни обяснявай какви ще станем, без дори да имаш представа какви *сме*. Боклучав е всеки доктор, който скача заедно с всеки пациент в гроба. Всички са минали през това и никой не се отказва да живее и да се радва на живота. Излез от гроба, хлапе, оттам нищо няма да видиш.

Настъпи продължително мълчание. Накрая Латинг заговори, обръщаше се предимно към самия себе си.

— Колко ли време е била сама над пропастта? Час, два? Сигурно е било шантаво да стоиш там, да гледаш надолу към огньовете и да знаеш, че ще сложиш край на всичко това. Сигурно е била на танци или на плажен купон и е скъсала с приятеля си. Сигурно момчето утре ще се появи в участъка да я разпознае. Не бих искал да съм на неговото място. Как ли ще се *почувства*...

— Да — отвърна Морено. — На сутринта всичко изглежда по-добре.

— Опитай се да го кажеш на влюбено момиче — каза Латинг.

— А мъжът — обади се Карлсън, докато палеше нова цигара, — просто се напива, казва майната му на всичко, да не е луд да се убива заради жена.

Известно време пътуваха мълчаливо покрай малките крайбрежни къщички. Бе много късно и само тук-там се виждаха единични светлини.

— Може би е била бременна — обади се Латинг.

— Случва се.

— И когато приятелят ѝ е избягал с друга, просто му е взела въжето и се е качила на скалите — каза Латинг. — А сега ми кажете, това любов ли е, или не?

— Това — отвърна Карлсън и присви очи в тъмното — е вид любов. Но не се наемам да кажа какъв точно вид.

— Именно — каза Морено зад волана. — Тук съм с теб, хлапе. Искам да кажа, хубаво е да знаеш, че някой на този свят е способен да обича тъй силно.

Отново се умислиха. Линеяката се движеше покрай мълчаливите крайбрежни скали и притихналото вече море. Може би двамата в момента си мислеха за собствените си жени и домове, за спящите си деца и за това как преди много години са идвали на плажа, пиели са бира, натискали са се по скалите, лежали са на одеяла, свирели са на китари, пели са песни и им се е струвало, че животът ще бъде безкраен като океана. А може пък изобщо да не си мислеха за това. Загледан в тиловете на по-възрастните мъже, Латинг се надяваше или може би само смътно се питаше дали помнят първите си целувки, вкуса на сол върху устните. Случвало ли им се е изобщо да тичат по пясъка като разярени бикове, да крещят от радост и да предизвикват вселената да ги укроти?

Разбра отговора по мълчанието им. Да, този разговор, тази нощ, този вятър, пропастта, дървото и въжето му бяха помогнали да се докосне до тях; станалото тази нощ се бе докоснало до тях. Точно сега сигурно мислеха за жените си в топлите им легла, на много тъмни мили оттук, станали изведнъж невероятно недостижими, докато те карат по покрития със сол крайбрежен път в глух несигурен час, с парче употребявано въже на пода и нещо странно на кушетката зад тях.

— Утре вечер приятелят ѝ ще танцува с някоя друга — обади се Латинг. — Направо ми се къса сърцето.

— Не бих имал нищо против да му фрасна един-два — каза Карлсън.

Латинг дръпна чаршафа.

— Някои от тях се подстригват ужасно късо. Целите в къдрици, но съвсем къси. И прекалено много грим. Прекалено... — Той млъкна.

— Какво каза? — попита Морено.

Латинг отдръпна чаршафа още малко. Не продума. В следващата минута се чуваше шумоленето на чаршафа, ту тук, ту там. Лицето на

Латинг бе съвсем бледо.

— А стига бе — най-сетне промълви той.

Морено инстинктивно намали скоростта.

— Кажи, хлапе?

— Току-що открих нещо — отвърна Латинг. — През цялото време имах това предчувствие. Прекалено много грим, косата и...

— И какво?

— Господи, това си го бива. — Устните на Латинг едва помръдваха; едната му ръка опипваше собственото му лице, сякаш за да разбере изражението му. — Искате ли да научите нещо смешно?

— Давай, разсмей ни — каза Карлсън.

Линейката намали още повече. Латинг заговори:

— Това не е жена. Искам да кажа, не е момиче. В смисъл, не е от женски пол. *Разбирате ли?*

Линейката пълзеше едва-едва.

В отворения прозорец подухна вятър от едва изсветляващото над морето небе. Двамата мъже отпред се обърнаха и впериха погледи в тялото, лежащо отзад на кушетката.

— Някой да ми каже — промълви Латинг тъй тихо, че едва чува думите му. — Сега по-добре ли ни е? Или още по-зле?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.